

Prometheus

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 17 nr. 5

maj 2005

ET NYT BRETTON WOODS

Schiller Institutets stifter og internationale præsident, Helga Zepp-LaRouche, har atter engang udsendt en opfordring til Europas og den øvrige verdens politiske ledere om at samles til en konference med henblik på at lægge de politiske rammer for et nyt internationalt finans- og betalingssystem. Sådan som man gjorde det i den lille amerikanske badeby Bretton Woods i 1944, da efterkrigstidens internationale finanssystem blev etableret.

Første gang Schiller Institutet lagde navn til en sådan opfordring var i februar 1997. Det var få måneder før en ødelæggende valutakrise skyldede ind over det Sydøstlige Asien. Land efter land måtte se tyve års opsparet økonomisk og social fremgang synke i grus. Med opbakning fra flere end fem hundrede parlamentarikere og fagforeningsledere fra mere end fyrre lande gentog Schiller Institutet i marts 1998 sin opfordring. Men regeringslederne vendte bare det døve øre til. Så nåede krisen Rusland. Et grotesk spekulationscirkus i russiske statsgældsbeviser fik en brat ende, da regeringen stoppede betalingerne. Verdens førende spekulationsfond, LTCM, gik i sort, og en international bankkrise truede med at rive hele det internationale finanssystem i stumper og stykker. Så fik alverdens politiske ledere pludseligt travlt med at tale om nødvendigheden af en »ny finansiel arkitektur«. Men den internationale bankverden strittede imod, og intet skete.

I foråret og sommeren 2000 forsvandt milliarder af dollars op i den blå luft, da spekulationsboblen på det såkaldte IT-marked brast. Samtidig eksploderede verdens samlede gældsætning. Med Argentina i spidsen blev flere lande sendt mod betalingsstandsning. Så i september 2002 tog Schiller Institutet initiativet til at danne en »Ad Hoc-komité for et Nyt Bretton Woods-system«. I mellemtiden voksede gældsproblemet med uhyggelig hast. Og i dag skal et globalt bruttonationalprodukt servicere en gældsbyrde, der er halvtreds gange så stor. Det er dømt til at ende med et brag.

Den 6. april vedtog deputeretkammeret i Italiens parlament en resolution, der pålægger den italienske regering at arbejde for indkaldelsen af en ny Bretton Woods-konference. Det samme burde det danske folketing gøre. Tiden er knap.

I USA har Det demokratiske Parti, ved Lyndon LaRouche og hans ungdomsbevægelses mellemkomst, fundet tilbage til sin historiske politiske rolle som fortalere for det »almene vel«. Det samme er med hjælp fra Helga Zepp-LaRouche og Bürgerrechtbewegung Solidarität, BüSo, ved at ske for SPD, det tyske socialdemokrati. Det ville være godt for Danmark, hvis Socialdemokratiets nye ledelse ville få samme idé. En Helle Thorning-Schmidt, der optræder som et spejlbillede af Storbritanniens premierminister Tony Blair, er der i hvert fald ikke behov for. Sådant et har vi allerede i Anders Fogh-Rasmussen.

POLITISK OPBRUD I USA

På et lukket møde i **Washington** den **26. april**, arrangeret af *Prometheus*' samarbejdspartner *Executive Intelligence Review*, fik diplomater fra **Sydøstasien, Sydvestasien, Afrika, Sydamerika** og **Østeuropa** lejlighed til at diskutere den internationale økonomiske og politiske situation med den fhv. demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche**.

I sine indledende bemærkninger gennemgik LaRouche de historiske aspekter af den globale finanskriser, der i de seneste uger er gået ind i en yderst akut fase, med faretruende store udsving på **Wall Street** og de øvrige internationale aktiemarkeder, inkl. børsen i **Danmark**. Han beskrev, hvorledes økonomiske samarbejdsaftaler mellem suveræne nationer kan udnytte den efterhånden stærkt internationaliserede produktionskapacitet til at skabe et hidtil uset globalt økonomisk opsving, hvis blot den nuværende darwinistiske »globalisering« erstattes af reelt økonomisk og politisk samarbejde. Økonomisk samarbejde skal erstatte økonomisk konkurrence. Som et eksempel i den rigtige retning pegede LaRouche på de seneste samarbejdsaftaler mellem **Kina** og **Indien**, der sigter mod en gensidig udnyttelse af de to økonomiers spidskompetencer, bl.a. indenfor computerproduktion, hvor højteknologisk indisk software skal sættes ind i kinesisk hardware. Grundlaget for dette samarbejde blev skabt helt tilbage i **1998**, da Ruslands premierminister **Jevgenij Primakov** under sit besøg i **New Delhi** startede det »strategiske trekantssamarbejde« mellem **Rusland**, Kina og Indien.

Men LaRouche advarede også om, at Kina er tvunget til at udvikle en langsigtet økonomisk strategi, der strækker sig over mindst to generationer, hvis ikke den nuværende økonomiske ekspansion skal ende i et gigantisk brag. Det økonomiske overskud må og skal fokuseres i etableringen af ny infrastruktur, der kan nå ud til ca. **700 mio.** mennesker i det indre af Kina i løbet af den næste generation. Men en sådan fokusering af de økonomiske ressourcer kan kun finde sted, hvis Kina udvikler sig indenfor rammerne af et internationalt fastkursvalutasystem, et nyt »**Bretton Woods**«, i lighed med det der blev skabt i **1944** på foranledning af præsident **Franklin D. Roosevelt**.

Af historiske og politiske årsager kan et sådant nyt Bretton Woods-finanssystem kun etableres gennem en politisk indgriben fra **USA**. Det kræver nemlig et opgør med magtfulde bank- og finansinstitutioner, som har store interesser i en forsættelse af den nuværende »globalisering« med tilhørende frit flydende finansspekulation. Derfor vil den politiske kamp i **USA** blive afgørende for, om verden som helhed får chancen til at komme ud på den anden side af et globalt finanskraak med et nyt finanssystem og en ny økonomisk verdensorden.

Efter en kort beskrivelse af den dramatiske politiske situation i **Washington**, hvor præsident **George W. Bush** og hans neokonservative regering er paralyseret i en grad, ingen ville have troet mulig for blot et par måneder siden, afsluttede LaRouche sine indledende bemærkninger med at konstatere, at han og hans allierede blandt både demokrater og republikanere er engagerede i en »herlig og pragtfuld kamp her i **USA**«.

Og den politiske kamp, som LaRouche refererede til, kom højlydt til udtryk nogle få kilometer borte, i **Senatsparken** på **Capitol Hill**, hvor tusinder af fagforeningsrepræsentanter og demokratiske tillidsfolk fra hele **USA** sammen med **120** senatorer og medlemmer af **Repræsentanternes Hus**

demonstrerede imod præsident Bush' planer om at privatisere det amerikanske invalide- og folkepensionssystem, **Social Security**. LaRouches nye ungdomsbevægelse, **LaRouche Youth Movement, LYM**, løftede stemningen med dens »varemærke«, de efterhånden berømte flerstemmige spirituals og **Bach-koraler**, mens tusinde af politiske kampagnehæfter med LaRouches forslag til løsning af den økonomiske krise blev omdelt til demonstrationsdeltagerne og tilskuerne. LYM havde desuden fået ærefuldt selskab af den nu **92-årige** borgerrettighedsforkæmper **Amelia Boynton Robinson**, der i dag er en yderst aktiv vicepræsident for **Schiller Institutet** i **USA**.

Demonstrationen på **Capitol Hill** var den foreløbige kulmination på den massive modstand imod præsident Bush' indædt kamp for at opfylde **Wall Streets** og finansverdens gamle drøm om at udradere præsident **Franklin D. Roosevelts** vigtigste politiske arv, det offentlige pensionssystem. I **60 dage** har præsident Bush rejst land og rige rundt for at skaffe støtte til sine planer om at privatisere **Social Security**. I samtlige **60 dage** er modstanden bare vokset. Det eneste præsidenten har fået ud af sin kampagne er, at **Det demokratiske Parti**, efter årtiers identitetskriser, har fundet tilbage til sine politiske rødder. »Jeg er stolt over at være **FDR-demokrat**«, sagde senator **Dick Durbin** fra **Illinois** til de forsamlede demonstranter på **Capitol Hill**. En udmelding, der ville have været utænkelig for blot nogle få måneder siden, hvor **Lyndon LaRouche** var den eneste ledende demokrat, der overhovedet kunne huske, at partiets vigtigste politiske tankegods går tilbage til **Franklin D. Roosevelt**.

Men præsident Bush har også store vanskeligheder med sit eget politiske bagland. Trods et solidt republikansk flertal i begge af **Kongressens** kamre, har **Det hvide Hus** usædvanligt svært ved at få sin politik gennemført. Den **26. april**, samme dag som den store demonstration imod privatiseringen af **Social Security**, vedtog **Repræsentanternes Hus** med overvældende flertal, **348** mod **72**, en resolution, som opfordrede **Det hvide Hus** til at fjerne en planlagt besparelse på det offentlige medicintilskud på **16 mia. dollars** fra regeringens budgetforslag (den **17. marts** stemte et flertal i **Senatet** ligeledes imod besparelsen, se også *Prometheus*, feb.-mar. '05).

Og for at gøre ondt værre for de neokonservative, vedtog **Repræsentanternes Hus** med et endnu større flertal, **406** mod **20**, at afvise de ændringer i **Kongressens** etiske regelsæt, som det republikanske flertalslederskab egenhændigt havde indført i **januar**. Det nye regelsæt beskyttede meget belejligt flertalslederen **Tom Delay** imod en tilbunds gående undersøgelse af adskillige alvorlige anklager om omgåelse af de etiske regler gennem rejsegodtgørelser fra mere eller mindre lyssky finans kredse. Efter afstemningen blev en officiel undersøgelse af **Delays** etiske adfærd indledt.

Heller ikke udnævnelsen af den stærkt aktivistiske neokonservative **John Bolton** til posten som **USA's** ambassadør ved **FN** er gået, som **Det hvide Hus** kunne ønske. Den **19. april** meddelte den republikanske senator fra **Ohio**, **George Voinovich**, at han havde hørt så meget dårligt om **Bolton** under høringerne, at han ikke længere var sikker på, at han ville stemme for udnævnelsen. Dermed forsvandt republikanernes flertal i **Senatets** udenrigspolitiske komité, og udnævnelsen blev udsat.

Og netop spørgsmålet om udnævnelser til vigtige politiske og juridiske poster kan kaste **Bush-regeringen** og dens

neokonservative bagland ud i en direkte konfrontation med kernen i den amerikanske politiske tradition. Den **21. april** sendte det republikanske flertal i senatets justitskomité to kandidater, som Det hvide Hus har indstillet til topposter i den amerikanske appeldomstol, til afstemning i Senatet. Den ene kandidat, dommer **Janice Rogers Brown** fra **Californiens Højesteret**, har under overskriften »*Revolutionen i 1937*« betegnet det som en »katastrofe«, at Den amerikanske Højesteret stadfæstede Franklin D. Roosevelts omfattende lovgivning, den såkaldte »**New Deal**«. Ifølge dommer Brown var der tale om »vor egen socialistiske revolutions triumf«. Den anden kandidat, dommer **Priscilla Owen** fra **Texas' Højesteret**, er en ærkekonservativ dødsstraf tilhænger.

Hvis det demokratiske mindretal i Senatet gør brug af retten til at blokere for udnævnelsen af disse to kandidater gennem en såkaldt filibuster, truer vicepræsident **Dick Cheney** og det republikanske flertal med at ændre afstemningsreglerne, så en filibuster kan »sprænges« rent proceduremæssigt. Det har man kaldt »atombombe-udvejen«, og senator **Robert Byrd** fra **West Virginia** har gentagne gange advaret om, at det vil være enden på det amerikanske politiske system og begyndelsen på et diktatur (se også *Prometheus*, feb.-mar. '05).

Samlet set var april en rigtig dårlig måned for præsident Bush. På alle fronter mistede regeringen det politiske initiativ. Og det har den amerikanske og britiske presse efterhånden opdaget. Den **30. april** benyttede både *The Financial Times* og *The Daily Telegraph* i **London** afslutningen på de første **100** dage af præsident Bush' anden embedsperiode til at konstatere, at regeringen slet ikke har den politiske styrke og gennemslagskraft, der var lagt op til efter den store valgsejr i november sidste år. Tværtimod, det amerikanske udtryk for en handlingslammet regering, »lame duck« (»lam and«), er allerede på folks læber. Nøjagtig som LaRouche få dage efter præsidentvalget forudsagde, at det ville ske.

Men præsident Bush har heller ikke gjort det nemt for sig selv. I sin iver for at samle støtte til privatiseringen af pensionssystemet fik han udstillet sin egen afgrundsdybe uvidenhed om de mest basale økonomiske forhold. Den **5. april** poserede han for tv-kameraerne ved siden af et kartotekskab i **Kontoret for Offentlig Gæld** i **Parkersburg, West Virginia**. Her hev han en håndfuld statsobligationer ud af skuffen og sagde: »Se, der er ingen garantifond. Der er bare værdiløse veksler«.

Den **7. april** gav *The New York Times* i sin leder følgende forslag til et skrækscenarium: »Forestil jer følgende: På sin næste rejse til Japan besøger præsident Bush pengeboksen i den japanske centralbank, hvor landets **712 mia. dollars** store beholdning af amerikanske statsobligationer opbevares. Medens kameraerne snurrer bekendtgør han, at disse obligationer, der bakkes op af USA's samlede kredit- og troværdighed, i virkeligheden bare er værdiløse veksler. Han gør det samme under sit besøg i Kina og så fremdeles verden rundt, indtil han personligt har afskrevet alle **2.000 mia. dollars**, som USA skylder udlandet«.

På en pressekonference den **29. april** gentog præsident Bush sin påstand om, at pensionsfondens beholdning af statsobligationer bare er »værdiløse veksler«. Samtidig erklærede han lystigt, at pensionister, som efter hans privatiseringsreform alligevel ikke turde investere deres pensionsmidler i private aktier, jo bare kunne fortsætte med at sætte dem i »sikre statsobligationer«.

Dette udslag af åbenlyst skizofreni fik Lyndon LaRouche til at advare den øvrige verden om, at nu kan det ikke længere skjules: »USA's præsident er bindegale«.

Allerede den **7. april**, under en internet-transmitteret diskussion om finanskrisen og den økonomiske krise i USA, understregede LaRouche, som svar på et direkte spørgsmål fra stabsmedlemmer i det demokratiske lederskab i Senatet, at Det amerikanske Senat naturligvis ikke kan gå ind og overtage præsidentembedets udøvende politiske funktioner, men at forfatningen alligevel åbner mulighed for, at den lovgivende forsamling i en vis udstrækning kan kompensere for manglende politisk lederskab fra en uduelig regering.

Derfor udsendte LaRouche den **15. april** et åbent brev til Det amerikanske Senat, der under overskriften »*Hasteindgreb fra Senatet*« gav omfattende og detaljerede forslag til at redde den kriseramte amerikanske produktionsøkonomi ved at genopbygge den højteknologiske værktøjsmaskinsektor. Det vil inkludere en reorganisering og genopbygning af bilgiganten **General Motors** og hele automobilsektoren, genoplivning af rumfarts- og flyindustrien samt en redning af resterne af det nationale jernbanesystem, hvor det sidste store selskab **AMTRAK**, nu står på randen af konkurs.

LaRouches brev til Senatet landede netop som man tog hul på førstebehandlingen af et lovforslag, der skal lægge en straffetold på hele **27,5%** på al kinesisk eksport, hvis ikke Kina går med til en opskrivning af den kinesiske valuta overfor dollaren (se også lederen i *Prometheus*, feb.-mar. '05). Det fik **Washington**-korrespondenten fra verdens største avis, *Folkets Dagblad* i **Beijing**, til at ringe til LaRouche for at høre hans mening om den sag. Den **18. april** bragte avisen så en artikel med overskriften: »Den berømte amerikanske økonom Lyndon LaRouche opfordrer til etableringen af et nyt Bretton Woods«. *Folkets Dagblad* beskrev LaRouche som »en berømt økonom, der gentagne gange har forudset finanskriser, bl.a. i **Brasilien, Rusland** og **Asien**«, og viderebragte hans bramfrie kommentar til diskussionen om en straffetold: »Senatet har tabt hovedet«. *Folkets Dagblad* gav efterfølgende et kort referat af LaRouches analyse af USA's økonomiske krise og den internationale finanskriser samt forslaget til et nyt Bretton Woods.

... OG I TYSKLAND

Også i **Tyskland** er et politisk opbrud på vej. Den økonomiske krise har tvunget det største regeringsparti, **SPD**, ud i en alvorlig selvransagelse forud for det vigtige valg den **22. maj** i landets største delstat **Nordrhein-Westfalen**. På et møde i **Berlin** den **13. april** fremlagde partiformand **Franz Müntefering** de første skitser til et helt nyt parti-program. Væk er den tyske udgave af **Tony Blairs** »tredje vej«. Væk er det seneste årtis servile underdanighed overfor de neoliberale ideologiske angreb på velfærdsstaten. Nu skal SPD atter stå ved sit forsvar af staten som den primære garant for det almene vel. SPD vil i fremtiden sætte en »social markedsøkonomi« op imod »frimarkedsipuritanisme«, som »maksimerer kortfristet profit«.

Franz Müntefering sagde bl.a.: »Skepsis overfor staten er en fejl. Had imod staten er en fare. Kun gennem etableringen af den moderne nationalstat blev det muligt at skabe grundlaget for demokrati. Den tilvejebringer de institutioner, med hvilke samfundene kan organisere deres fælles eksistens. Den garanterer fred og sikkerhed. Og på grundlag af grund-

lovssikrede rettigheder garanterer den frihed...«

»Vores stat har monopol på magten. Ingen andre har ret til magt. Hjemlig fred og retssikkerhed er helt centrale goder. Vores stat tilvejebringer også de andre offentlige goder: Uddannelsessystem, sundhed, finansiering, infrastruktur. Vores stat er en socialstat. Statens mission er en retfærdig samfundsorden mellem dens indbyggere. Socialstaten kan ikke undværes. Og den er ikke bare et reparationsværksted; den har et mål i at forme samfundets udvikling som helhed.«

Ifølge Müntefering skal socialstaten være aktiv inden for følgende områder: **1)** sikre tilstrækkelig kommunale investeringer i infrastruktur; **2)** etablere sociale sikkerhedssystemer; **3)** tilvejebringe langsigtede fremtidsorienterede investeringer **4)** sikre investeringer i grundforskning, energi, transport, medicin og ikke vente på, at »det frie marked« fatter interesse for de pågældende områder.

I et interview med frokostavisen *Bild am Sonntag* den **17. april** hældte Franz Müntefering yderligere benzin på det rasende bål, som hans tale havde fremprovokeret i det tyske neokonservative etablissement. Her betegnede han de moderne investerings- og spekulationsfonde som »græshopper«: »Jeg er modstander af de mennesker inden for både industrien og de internationale finansmarkeder, som opfører sig som om, der ikke længere eksisterer grænser og regler. Visse investorer skænker ikke de mennesker, hvis arbejde de ødelægger, en tanke. De holder sig anonyme, har intet ansigt, og som græshoppesværme kaster de sig over virksomheder, æder dem op og fortsætter til de næste. Det er den form for kapitalisme, vi kæmper imod.«

De nye toner fra SPD har skabt begejstring i den tyske fagbevægelse. Den **27. april** tog formanden for **Nærings- og Nydelsesmiddelforbundet, NGG, Franz Josef Möllenberg**, til genmæle imod de hysteriske angreb på Müntefering ved at påpege, at partiformanden i virkeligheden ikke havde sagt andet, end hvad den afdøde pave **Johannes Paul II** sagde i årevis.

Samtidig har flere fagforeningsledere diskret indrømmet, at det politiske skifte i SPD næppe havde været muligt, hvis ikke partiet **Bürgerrechtsbewegung Solidarität, BüSo**, under ledelse af **Schiller Instituttets** stifter og internationale præsident, **Helga Zepp-LaRouche**, indædt havde holdt fast ved et politisk forsvar af »det almene vel« og stædigt fremført det i vedvarende politiske kampagner og valgkampe, senest under delstatsvalget i **Sachsen** i **juli 2004**, og nu op til valget i Nordrhein-Westfalen.

Denne pointe er heller ikke gået tabt for Tysklands neokonservative og neoliberale elite. Under overskriften »Blå Ørn – Høflig Fascisme: SPD genopliver 'New Deal'« afslørede avisen *Frankfurter Allgemeine Zeitung, FAZ*, den **20. april**, hvor bekymret man er i det politiske etablissement over **Lyndon LaRouches** hastigt voksende indflydelse i Washington og Helga Zepp-LaRouches markante fodaftryk i den politiske proces i Tyskland. Fællesnævneren er **Franklin D. Roosevelt**. *FAZ* skrev bl.a.: »Dette er den samme plan, som Helga Zepp-LaRouches Bürgerrechtsbewegung Solidarität er dukket op med til SPD's partikongresser for at

vinde tilslutning, mens hendes mand, den højreorienterede **Lyndon LaRouche**, kæmper for at genoplive 'New Deal' i **Amerika**.«

I *FAZ*'s verden repræsenterede Franklin D. Roosevelts effektive politiske kamp mod de magtfulde finanskrede i **Wall Street** i **30'erne** en »trussel imod demokratiet«. Og derfor vil enhver genoplivning af Roosevelts 'New Deal' og politiske tankegang også være en trussel imod demokratiet i dag. Denne mildest talt særegne tankegang og tolkning af historien har man hentet fra en ny bog med titlen: »*Fjerne slægtskaber: Fascismen, Nationalsocialismen, New Deal 1933-39*«, skrevet af **Wolfgang Schivelbush**. Alene titlen siger det hele. Den **22. april** gentog *FAZ* angrebet på »ægteparret LaRouche« i anden afdeling af avisens positive anmeldelse af bogen.

PAVE BENEDIKT XVI

Sidst på eftermiddagen den **19. april** steg hvid røg op fra skorstenen i taget over **Det sextinske Kapel i Vatikanet**. **Peterskirkens** store klokke sendte sine dybe toner ud over Roms tage, og budskabet lød: »Habebus Papum«, vi har fundet en pave. Det blev afdøde Johannes Paul II's nærmeste ven og medarbejder, tyske kardinal **Josef Ratzinger**.

Den nye pave tog navnet **Benedikt XVI** efter pave **Benedikt XV**, som under **1. Verdenskrig** udfoldede store anstrengelser for at stoppe krigen og skabe fred. Benedikt XV var kendt for sin uophørlige kritik af den politiske magtelite i **Europa**.

Pave Benedikt XVI ser sig selv som en »trofast augustiner«, og hans teologiske afhandling var om den store kirkefader **Skt. Augustin** (i **1985** stod **Schiller Instituttet** som arrangør af en international konference i Rom om Skt. Augustin). Den nye pave har i mange år været engageret i økumenisk arbejde og har i tankegang lagt sig tæt op af den store teologiske filosof **Nicolaus Cusanus** og dennes skift om trosfreden, **De Pace Fidei**, fra **1453**.

I sin tid som kardinal var Josef Ratzinger en ubønhørlig kritiker af den materialistiske tidsånd og moralsk relativisme, og han var den intellektuelle inspirator for pave Johannes Paul II's vedholdende kritik af den løsslupne og grådige kapitalisme. I **1992** skrev han en kronik i Schiller Instituttets tyske kulturtidsskrift *Ibykus*, hvori han polemiserede imod nyttemoralens tidsånd og forestillingen om, at en højere moral indskrænker den enkeltes frihed. Kronikken var baseret på en tale han holdt på det katolske universitet i **Milano** om grundtankerne i hans bog fra 1991, »*Et vendepunkt for Europa?*«

Pave Benedikt XVI repræsenterer en fortsættelse af pave Johannes Paul II's samfundskritiske linie. Og for **Tysklands** vedkommende kan den politiske virkning blive lige så dybtgående, som valget i **1978** af den polske kardinal **Karol Jozef Wojtyla** var det for **Polen**. I første omgang kan man konstatere et bemærkelsesværdigt sammenfald mellem de politiske krede i Tyskland, der nærmest er gået i panik over valget af den nye pave, og dem, som med frygt ser en opblomstring af **Roosevelts** økonomiske tankegang som en trussel imod den herskende neoliberale frimarkedsfanatisme.

Prometheus udgives hver måned af **Schiller Instituttet**, Postboks 2613, 2100 København Ø, tlf: 35 43 00 33, Giro 564-8408, si@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitut.dk. *Prometheus* er en videreførelse af **Agro-Nyt**, som udkom fra marts 1989 til oktober 2004. Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell og Executive Intelligence Review News Service. Abonnement: 1 år: 2.000 kr. – 6 mdr.: 1.000 kr. – 3 mdr.: 600 kr. *Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse.*

ISSN: 1604-2840 Eget tryk